

ikke opholde mig ved — og derved bidrager til Statskassens forøgede Indtægt, klager ikke. Klager de over noget, skulde det snarest være, at de ikke kan faa tilstrækkeligt mange Sedler, og det er jo det, vi i en vis Forstand her vil afhjælpe.

Med disse faa Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til Fremme i det høje Ting.

Brochmann: Det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen udtalte, at Spillerne i alt Fald ikke klagede. Jo, de klager dog nok over, at der er for faa Gevinster, og et af de Synspunkter, jeg vil tillade mig at gøre gældende, er dette, at de, der spiller i Lotteriet, bør have flere Gevinster, end de for Tiden faar. Statskassens Indtægt af Lotteriet bliver nu $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det er altsaa en meget betydelig Indtægt. Nu kan man naturligvis sige, at Folk kan lade være med at spille, at det er en frivillig Afgift til Staten, Folk derved paatager sig. Men Spillelysten eller Spillelidenskaben er nu en Gang i Folk, derfor finder jeg, at det er en for ublu Beskatning, som her er foreslaaet. Mangfoldige af Lotterispillerne er Folk, som i Virkeligheden ikke har saa synderlig godt Raad til at spille i Lotteriet. Det Princip, jeg derfor vil gøre gældende, er, at Spillerne faar de flest mulige af deres indskudte Penge tilbage. — I øvrigt er jeg enig med det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen i, at Klasselotterikollektørernes Kaar bør forbedres. Jeg kan ogsaa være enig i, at den foreslaaede Udvidelse har sin Berettigelse; thi hvorfor skulde Sønderjyderne ikke have Lov til ligesom vi øvrige Danske at spille i Lotteriet?

Det er de almindelige Betragtninger, jeg har fundet Anledning til at fremsætte. Men endnu vil jeg tilføje, at der ligger noget utiltalende i hele Statens Arrangement af Lotteriet. Lotterispil er jo det reneste Hasardspil, der eksisterer. Spillerne har bevislig ikke Spor af Indflydelse paa Spillets Udfald. Med andre Ord, Staten gør sig til Bankør for rent Hasardspil og ikke andet. Den Kendsgerning føler jeg Trang til at understrege. Altsaa Underbunden for hele Klasselotteriet er et Princip, som man i øvrigt fordømmer, hvor man træffer det. Hasardspil er et Ord, som har en ilde Klang, og Politiet slaar jo ned overalt, hvor det

ser Lejlighed til det. Hvis en eller anden ude i en Baggaard i Saxogade arrangerer en lille privat Spilleklub, slaar Politiet ned. Hvorfor? Fordi det er Hasardspil. Politiet stormer ind og beslaglægger de Penge, som forefindes, og Dagen efter læser man i Bladene: Det lykkedes atter i Gaar Aftes at afsløre en Spillebule; Kassebeholdningen, der laa paa Bordet, 2 Mark og 4 Skilling, blev i en Haandevending beslaglagt, og forhaabentlig vil Spillerne yderligere blive klapset godt af; i alt noteredes 16 Personers Navne; i Løbet af faa Dage vil de komme til at staa til Regnskab for deres Gerning. Politiet triumferer over Rydningen af denne Hasardspillebule. Men det er i Virkeligheden fuldstændig det samme Princip, der ligger til Grund for Statens Arrangement af Klasselotteriet. I det hele taget er det jo beklageligt, at Folk er saa naive, som de i Virkeligheden er. Thi det eneste sikre ved Lotterispillet er, at Spillerne taber tilsammen $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr. om Aaret, medens det er i allerhøjeste Grad usikkert, hvad den enkelte Spiller faar igen. Se, denne Jagen efter en Chance er en af det nuværende Samfunds Skader. Det er den fattige Mands Chance at spille i Lotteriet, og saa bliver han absolut — det gælder i hvert Fald de fleste af dem — i det lange Løb klippet for sine Penge. Denne Lotterilidenskab har nu i Aarenes Løb i Virkeligheden slet ikke været saa uskyldig, som man er tilbøjelig til at mene. I alt Fald kender jeg fra den Tid, jeg kan huske, adskillige Eksempler paa, at Folk har plukket og ribbet sig selv for at faa Penge til at forny deres Seddel til sjette Trækning, da den store Gevinst skulde komme; Folk har været saa naive, at de paa Laanekontoret har sat Ting, som har været højst nødvendige for dem. Saa er sjette Trækning kommet, men de har selvfølgelig ikke faaet den eftertragtede store Gevinst. De har da jaget videre efter Chancen; de er blevet ved at jage efter denne Chance hele Livet igennem og kan holde 25 Aars Jubilæum som Spillere uden at have vundet en eneste rød Øre. Hvis de havde sat deres Penge i Sparekassen, havde de haft en meget smuk Gevinst, naar de 25 Aar var forløbet. Jeg føler Trang til at anstille disse almenmenneskelige Betragtninger, men jeg maa selvfølgelig alligevel sluttelig sige, at det